

Да си загина далече отъ тебъ,
 Пролей за мене слези горчиви.
 Вато припомнишь, кой е себешъ.

Недѣй забрава, наши-тъ дѣла;
 Недѣй потъпкава наши-та любозъ:
 Нито помыслеи, дѣщице мила,
 Ва други вѣрнихъ любовничъ новъ.

Ни дѣй забрава къкъ самъ са клеветъ
 Въ любовъ-та вѣрни нѣмъ да умирамъ,
 Яко са слъчи да не сподѣлимъ
 Въ тозъ свѣтъ лъжовникъ да са збиремъ.

И да не умира наши-та кавѣта
 Недѣй са кичи ты съ дѣи-тъ вѣнѣцъ,
 Горъ на неко-то нѣмъ са сръшамъ
 Ще са вѣничѣмъ съ рѣйки цвѣтѣцъ.

— — 0 — —

(Пѣлка зазѣа что ты жуеши.)

Що си кѣхѣна, мила дѣщице
 Що тѣй повѣиѣ твоей-то вѣло лице?

Що черни Очи павѣта изъ рога
 И слезы вѣршишъ рѣжъ къкъ?

Ахъ, сладко пѣле и нажалено!
 Що ти-й сърдце то толкѣтъ ранено.